

“Tehlikeli madde, yaklaşma, uzaktan geç”. Neden?. “Ne neden oğlum, salak mısın nesin, şu akaryakıt tankeri uzun aracın arkasında ne yazıyor... “Tehlikeli madde, yaklaşma, uzaktan geç”... Yani, ufuk ötesi ülkelerde gezin, uzaklara git, aradığın her neyse, kusmak istediğin ne haltsa oralarda da çokça var, araman gerekmez, onlar gelir ayağına takılır... “Ama ateş çemberine girme, yanarsın”... Okuduğu gazetenin makalesindeki satırları gösteriyor, pis pis sırtarak: “İster sandıktan çıksınlar, ister kışladan. Totaliter liderlerin gidişleri gelişleri kadar havalı olmuyor. “Kullanım süreleri” dolduğunda kendilerini iktidara getiren güç tarafından derlenip, toplanıp deliğe süpürülüyorlar.”... Ne demek istediğini anlamıyorum, söylediklerini de duymuyorum bile. Arkadaşımla çay içtiğimiz kafenin kenarında bir kadın sokak kedilerine yiyecek ve su veriyor, sesi rahat, yüzünde bir gülümseme... “Gel, pisipisi, pisipisi”... Gözüm, kulağım kedilere yiyecek ve su veren kadının sesinde... Yumuşak, sevecen, içtenlikli... Bu kadının adı ne acaba, nereli ki... Sorsam... Tanımıyorum ki... Yok, yok tanıyorum elbette... Nereli olduğunun ne önemi var ki... Ha şu güzel ülkemizin bir kentinden, ha bir kasabası veya köyünden... Ya da şu yeryüzünün cennet ülkelerinin birinden... Mesela Latin Amerika’nın Dominik, ya da Panama ülkesinden... Adı Ayşe, ya da Fatma, oralı veya buralı, kentli ya da kasabalı... Birbirinden fersah fersah uzak ülkelerde yaşayan insanlar, insancıl yüreklerini yan yana koydukları sürece ne fark eder ki.

Arkadaşım bana öğüt vermeyi sürdürüyor, dinlemediğimi fark ediyor. “Hayrola, daldın gittin, beni dinlemiyorsun” diyor.

“Mirebal kardeşler” diyorum, “tehlikeli maddeye aldırmaksızın tankerin etrafında dolanıyolar, yanacaklar”...

“Kim yanacak” diyor, “etrafta kimseler de yok”...

Endişeyle yüzüme bakıyor, akli melekelerimde bir bozukluk mu var, kaçık mıyım, neyim, halüsinasyon mu görüyorum yoksa? Arkadaşıma göre kesin kafayı kırdım...

Acele etmeliyim, oyalanacak zaman değil, uçak, tren, otobüs, gemi... Yok, o kadar zamanım yok, hemen orada olmalıyım, onları ateş çemberinin dışına çıkarmalıyım. Yoksa bu vicdan azabı yer bitirir beni. Kent adları, meydan isimleri bana yabancı da dağları, ormanları, ırmakları, gölleri insanları bizim oralara benziyor, hiç yabancı değil bana. Meydanlarında protestolar var, tomalarla, biber gazlarıyla, coplarıyla polisler protestocu kalabalığa saldırıyor, ezilenler, yaralananlar... Silah seslerinin ardından çocuk denecek yaşta bir delikanlı yavaş yavaş bükülüp kendini toprağa bırakıyor. Etrafı kıpkırmızı kan... Gözlerimi ovuşturuyorum, Beyazıt, ya da Taksim meydanında mıyım, Kızılay olmasın yoksa...

“diosas dictadores, “diosas Trujillo”... Sesler, sesler, sesler... Duvarlara çarpıp dönen sesler, çocukların sesleri, kadınların, erkeklerin, yaşlıların, gençlerin sesleri... Bulutların ve yağmurların sesleri, kuş sürülerinin, ırmakların, rüzgârların sesleri... “diosas dictadores, diosas Trujillo”... Yıkılıyor Santa Domingo Meydanı... Onca kalabalığın arasında tanıyorum onları, biri endişeli, diğerleri ilgisiz kayıtsız üç kadın, üç kız kardeş... Kalabalıklar ve sesler onları ilgilendirmiyor, bir an önce kalabalığın dışına çıkmak istiyorlar... Arkalarından bağıriyorum, “Minerva, Teresa, Patria”... Sen de kimsin der gibi hırçın bir bakış atıyorlar... Ah Minerva, ah!... Bu sesler tankere kurulan bir barikattır, kalabalığa karışın, bir ses de siz verin... “diosas dictadores, diosas

Trujillo". Arkalarına bakmadan çıktılar meydandan. Bir Minerva buruktu meydandan ayrılışına, buruk ve kederliydi, dönüp dönüp arkasında bıraktığı meydana baktı. Kız kardeşler umursamadı, kolunu çekiştirdiler, eteğini çekiştirdiler, uzaklaştılar böylelikle meydandan. Meydanı terk etme Minerva, meydan hayattır.

Ah Minerva ah!... Ne demek kız kardeşlerimi ikna edemedim, etmen gerekirdi, kalabalığa üç ses daha katabilirdin, vicdanın kanamazdı Minerva, ... Nasıl da dikilmiştin karşısına tacizci, tecavüzcü diktatör Trujillonun, nasıl da çıldırtmıştı onu... Hatırla Minerva, O militan ruhunu, o eğilmez kişiliğini hatırla... Meydanı terk etme Minerva, kız kardeşlerinle üç ses, üç vicdan da siz olun...

Tehlikeli madde, yaklaşma uzaktan geç Minerva. Dünyanın bütün diktatörleri birbirine benzerler, isimlerinden başka... Katil, Katliamcı, hırsız, tecavüzcü ve tacizci... Gitme Minerva, yaklaşma, uzaktan geç... Ah Minerva ah!...

O Trujillo piçi ne dedi sana Minerva... Ne demek şaştım kaldım, ne demek beklemiyordum. Böyle bir yaratıktan insana dair bir şey mi beklemiştin de gitmiştin o partiye... Seni o partiye onun çağırttığını nasıl anlamazsın... Güzel kadındın, arzularının nesnesiydin onun, seninle yatmak istediğini söyledi değil mi?. Elbette sana yakışan buydu Minerva, çarpıvermek pis yüzüne tokadı... Eksiksiz, hayranlık verici bir cesaret, sana yakışanı yaptın Minerva... Tokadı yüzüne yemesiyle pislik torbası gibi, bok gibi yığılıp kaldı. Şimdiye kadar cinayetden tecavüze, yolsuzluktan hırsızlığa her boku yemişti de her kuşun etinin yenmeyeceğini öğrenememişti, pezevenklerinin getirdiği her kadını para karşılığı yatağına atmıştı da senin Minerva olduğunu anlamamıştı... Anlattın Minerva, kendine yakışır şekilde, en has, en onurlu davranışınla hatırlattın kendini... Parasının, bozuk kişiliğinin satın alamayacağı kadınlar da olduğunu senden öğrendi bu cehennem zebanisi... Peşini bırakmayacaktı ki, onunla bir gece geçirmen karşılığında gözaltına alındığın karakoldan annenle seni serbest bıraktırdı.

Ah Minerva ah! Sana ne kızacağımı, ne de seni kucaklayıp teşekkür edeceğimi bilemiyorum... Seni o partiye çağırmasındaki niyetini anlamadın hadi diyelim, o yolculuğun bir tuzak olduğunu nasıl anlamazsın... O tokadın acısını aileden alacaktı, tezgâhçıydı bu piç. O fuar açılışında, kendisine düzenlenen bir suikastın faileri olarak hiç ilginiz olmadığı halde seni, üç kız kardeşini, kız kardeşlerinin eşlerini velhasıl bütün aileni tutuklatmıştı da o taraklarda tuzu biberi olmayan diğer kız kardeşlerin donakalmıştı... Tutuklanmanız, uluslararası baskı nedeniyle uzun sürmemişti. Kız kardeşlerinin Hanya'yı Konya'yı anlaması geç olmuştu ama diktatör onlara diktatörlüğüne dair her şeyi anlatıvermişti bir çırpıda. Tutuklanma olayından sonra diktatöre karşı bilenmişti kız kardeşlerin, o meydana geç katılan üç gür ses olup çıkıvermişti. Ya ailenin diğer bireyleri... Onlar da elbet diktatörlükten nasibini alacaklardı.

Ah Minerva ah!

Diktatörün burada duracağını mı sanmıştın. Sen onun için Muhteşem sarayının dehlizlerinde dolaşan bir kâbustun ve senden kurtulacaktı... Tutuklu eşleriniz uzak bir cezaevine gönderilirlerse elbette siz onları yalnız bırakmazdınız... Öyle de yaptı... O uzak cezaevine ziyarete giderken bir dağ yolunda diktatörün gizli polislerinin kurduğu pusuya düştünüz, arabanız yakılıp uçurumdan aşağı atıldığında üç kardeşinle birlikte cansız bedeninin de uçurumun dibinde bulunacaktı... Alınma Minerva, öldürülme biçiminiz hiç tuhafıma gitmedi. Ben ülkemde diktatörlerin sıra sıra idam sehpaları kurduklarının, faili meçhul olarak kayıtlara geçen cinayetlerinin, on yedi yaşındaki çocuğun yaşını büyüterek idam ettiklerinin tanığıyım... Artık hiçbir şeye şaşmıyorum Minerva... Bütün diktatörlerin yaşamı birbirine bu kadar çok benzemesine karşın bazılarının yataklarında ölmesine akıl erdiremiyorum. Bunlar yataklarında ölmemeli Minerva... İnsanlara çektirdiklerini çeke çeke ölmeliler. Mesela sizin ülkenizin diktatörü

Trujillo gibi... Her neyse Minerva tarih babayı kızdırmak istemem, vardır bir bildiği...

Seni o diktatörün ölüm pususundan kurtaramadım, geç kalmaktan suçluyum Minerva... Karşıma çıkıp özür dileyecek yüzüm de yok... Bağışla demiyorum. Belki bir gün yeryüzünden bütün diktatörlerin süpürülmesine bir damlacık katkıda bulunabilirsem divanına çıkıp senden af dilerim... Belki bir gün...

Arkadaşım “hey, nerelere gittin yine diyor”. Başımı kaldırıyorum, garson “abi çayın” diyor.

Duvar dibinde bir kadın kedilere su ve yiyecek veriyor. Ne çok benziyor Minervaya sevecen, gülen yüzüyle.

“Gel pisipisi, gel pisipisi”.